

FLOTEX DUTCH DESIGN

FLOORING SYSTEMS

creating better environments

FLOTEX DUTCH DESIGN

“Samenwerken met externe ontwerpers daagt ons uit om vanuit een ander perspectief naar onze producten te kijken. Het is verrassend om te zien hoe zij omgaan met onze vloeren. Hun onderzoekende mentaliteit, kritische blik en de eigenzinnige kijk op het vak en wat er in de wereld gebeurt, is voor ons een waardevolle aanvulling”.

Begin 2016 gingen we op zoek naar Nederlandse ontwerpers. Geprezen designtalenten, die nog niet eerder met vloeren gewerkt hadden.

We vroegen hen een vloerpatroon te ontwerpen voor de Flotex-vloerbedekkingen. Flotex is een combinatie tussen tapijt en een harde vloer, die bij veel mensen relatief onbekend is. Met deze zes opvallende ontwerpen willen we daar verandering in brengen. Elke ontwerper heeft zijn eigen visie en hanteert zijn eigen vormtaal. Met als resultaat zes verrassende vloeren, die aansluiten bij het eerdere werk van iedere ontwerper.

Alle ontwerpen en inspiratie zijn te vinden op **www.forbo-flooring.nl/flotexdutchdesign**

Mariska Joustra
Marketing Communicatie Manager

"ER ZIJN AL
ZOVEEL SPULLEN.
ALS IK ER ZO NODIG
IETS AAN TOE MOET
VOEGEN, DAN WIL IK
**OPTIMISME
VERSPREIDEN.**
HET IS MIJN
NATUURLIJKE
REACTIE OM OP
CREATIEVE WIJZE
TEGENWICHT
TE BIEDEN
AAN HET
NEGATIEVE."

Antoine Peters — designer

Antoine Peters is wars van trends, hij doet liever zijn eigen ding. Hij krijgt internationaal lof voor zijn experimenten in de mode. Hij stapt makkelijk van de ene wereld in de andere en komt daardoor tot onverwachte oplossingen en zelfs nieuwe vergezichten. En dat doet hij allemaal met een grote glimlach op zijn gezicht.

Antoine's atelier bevindt zich in één van de rijzige gerenoveerde pakhuizen aan het IJ. Antoine opent de deur en leidt me binnen in zijn atelier: een grote ruimte met daarachter een klein magazijn.

In het werk van Antoine gaat het om mode en design. Kernwoorden: grafisch, visueel en inhoudelijk. Ter inspiratie maakt hij schetsen waar ruimte, kleding en architectuur samenvloeien. Hij heeft er honderden gemaakt. Aan de rechterwand van zijn atelier zijn er enige tientallen tegen de muur geprikt. Het belangrijkste, zegt hij, is de glimlach. "Er zijn al zoveel spullen. Als ik er zo nodig iets aan toe moet voegen, dan wil ik optimisme verspreiden. Het is mijn natuurlijke reactie om op creatieve wijze tegenwicht te bieden aan het negatieve."

Looong Sleeve

In het midden van zijn atelier staat een grote werktafel, voorin een paspop met een jurk met horizontale strepen en links van ons een grote kist waarin zich de 'Looong Sleeve' blijkt te bevinden, een sweater met mouwen langer dan een voetbalveld (>130 meter), die in 2015 in Museum Boymans van Beuningen in de tentoonstelling 'The Future of Fashion is Now' te zien was. Bezoekers liepen onder, tussen en langs de opgespannen mouwen. Een groot succes: in drie maanden bezochten 83.000 mensen de expositie. Terwijl Antoine thee inschenkt zie ik tegenover me

aan de muur een grote foto van een model met een jurk met een zwart-wit visgraatpatroon dat zich over de hele vloer voortzet. Het is een bekend project van Antoine, 'The Wooden Floor Dress'. Hij ontwierp het voor de omslag van een glossy magazine in het kader van een expositie over moderne kunst. Antoine: "Ik heb de vloer letterlijk 'opgelicht' en het de status van een jurk gegeven."

Optische illusie

Achterin het atelier, waar assistente Maxime stoffen aan het bewerken is, staat een paspop met een soortgelijke jurk, die zich over de vloer uitstrekt. Ditmaal zijn het

“De ruimte rondom kleding vind ik net zo belangrijk als de kleding zelf. Dit project met Forbo voelde voor mij dan ook als een natuurlijke samenwerking.”

geen rechthoeken, maar pijltjes, duizenden pijltjes. Antoine: “Dit is mijn project voor Forbo. Als je de jurk van veraf bekijkt zie je iets abstracts, een soort ruis die je op een leeg tv-scherm kunt zien. Als je dichterbij komt, zie je een nieuwe laag. Je ziet pijltjes die ergens naar wijzen. Je beweegt je door een ruimte, je gaat er in, volgt een traject, en kunt er ook uit. Het sluit aan op het concept van mijn ‘Lenticular Dress’, een jurk die er anders uitziet als je even vanuit een andere hoek kijkt, je kent het wel van ansichtkaarten. Het is een optische illusie. De vloer lijkt op een jurk en de jurk lijkt op de vloer. Maar stiekem loopt de textiele jurk over in het Flotex-materiaal van Forbo.”

Mode heeft de kracht je lichaam, geest en zelfs je omgeving te beïnvloeden, aldus Antoine. Mode hoeft helemaal niet lekker te zitten of draagbaar te zijn om zijn kracht te behouden, zegt hij. Het strekt zich uit tot voorbij het lichaam. De ruimte rondom kleding is net zo belangrijk als de kleding zelf. Het project met Forbo voelde voor hem dan ook als een natuurlijke samenwerking.

Op blote voeten

Het illusoir effect van zijn nieuwe jurk hoopt hij ook te bereiken met de vloer die hij voor Forbo ontwierp. “Een vloer gaat niet alleen over waar wij ons bevinden, maar misschien nog wel meer over beweging en het op avontuur gaan. Mensen ontdekken het patroon, die pijltjes en worden even vertraagd. Misschien verandert de richting van hun gedachten. Dat zou een mooi effect zijn. Dat mensen zich bewust zijn in de ruimte. Dat is positief, want hoe vaak zie je niet dat mensen in een ruimte zijn en tegelijkertijd er niet zijn omdat ze

naar hun scherpje staren.” Antoine heeft iets met vloeren. Thuis loopt hij altijd op blote voeten. Hij vindt het fijn om ‘materie’ te voelen, zelfs natuurlijke materie als gras. Laatst bracht hij een weekend door met vrienden in Drenthe en vond niets fijners dan met zijn blote voeten door het gras te lopen. Dat doet hij vaker. Als fervente voetballer loopt hij nogal eens op de grasmatten, soms natuurlijk gras en soms bijna natuurlijk kunstgras. Maar dan wel op voetbalschoenen.

De Arrow

Met trends is Antoine naar eigen zeggen niet bezig. “Ik winkel niet, ik kijk niet op blogs en ik lees geen modetijdschriften. De zogeheten trendwatchers kijken eerder naar mij dan dat ik naar hen kijk. Het is me vaker overkomen dat ik iets bedacht en dat ik later zie dat merken

het oppikten en zij er wel geld mee verdienen”, zegt Peters met een glimlach. Hij laat me een vierkant stukje vloerbedekking, het Flotex met zijn ontwerp erop zien. Ik zie een rubberachtige onderlaag en het patroon aan de bovenkant in een meer stofachtige bovenlaag. De printkwaliteit is hoog. Het was één van de moeilijkste opdrachten die Antoine ooit kreeg, zegt hij terugkijkend. Hij werd totaal vrijgelaten. De ‘Arrow’, zoals zijn ontwerp heet, komt er in vier variaties: Marble (zwart-wit), Gravel (grijs-rood), Velvet (bordeaux-rood) en Flood (duotone blauw). Antoine: “De vloer is de basis. Als die goed is, kan een ruimte gaan ‘leven.’” ●

ARROW
ANTOINE PETERS

**"EEN VLOER
DOET ER
WEL TOE,
MAAR OP EEN
ONOPVALLENDE
MANIER.
EEN VLOER VALT
EIGENLIJK
PAS OP ALS HIJ
ONTBREEKT."**

Hilde Koenders — designer

Hilde Koenders bedenkt concepten niet van te voren. Ze werkt intuïtief, gericht op beleving. Pas als het af is, merkt ze dat haar werk één of meerdere verhalen bevat. Het inwendige van objecten fascineert haar, van aders tot nerven. Hilde werkt het uit met spectaculair resultaat.

Zoals het kleurrijke, door tulpen geïnspireerde patroon dat zij ontwierp voor Forbo.

Haar studio in Amsterdam-Oost deelt ze met Bernie van Vlijmen en Rop van Mierlo. De tuin staat vol springbalsemien. "Het mooiste onkruid dat ik ken, het is een oase voor bijen en katten. Onze tipi van boomtakken is overwoekerd maar die zien we in de winter wel weer terug als alternatieve kerstboom. Normaal gesproken hangen ook mijn tulpen gezichten in mijn atelier. Ze zijn nu uitgeleend."

Ze voelt zich bovenal designer. Maar ze beweegt zich tussen mode, interieurontwerp en beeldende kunst in. Werkte samen met de Belgische modeontwerper Walter van Beirendonck en met de Nederlandse trendanalyst en -voorspeller Lidewij Edelkoort. Ook het Stijlinstituut Amsterdam behoorde tot haar opdrachtgevers. Ondanks die invloeden, heeft ze geen idee in wat voor trend ze zou passen, of waar ze op vooruit zou kunnen lopen. Hilde: "Dat mogen anderen bedenken."

Inwendige schoonheid

Van school herinnert ze zich dat ze het grappig vond om te midden van haar klasgenootjes haar arm af te knippen, waardoor de aderen opzwellen. Kinderen riepen: "leu, wat eng." Zelf heeft ze bloed nooit als eng of vies ervaren. Veel mensen vinden operaties naar of onesthetisch. Hilde niet. "Het is de binnenkant die je normaal nooit ziet en die daarom juist mooi is en verwondering wekt."

In haar afstudeerfilmpje 'Inner Beauty' (2005) aan de Design Academie in Eindhoven komt de fascinatie voor het inwendige weer aan bod. Ze laat zien hoe de aderen zich vertakken, hoe het bloed stroomt. Zelfs moleculen heeft ze in beeld ge-

bracht, door deze uit te vergroten en ze als het ware weer "op het lijf te plakken".

Bloemen in het ziekenhuis

De 'binnenkant' bleef een rol spelen bij haar experiment om bloemen pigment op te laten nemen. Deze techniek herinnerde ze zich van de biologielees op de middelbare school. Daar deden ze een proefje waarbij de steel van een chrysant werd gesplitst. De gevorkte steel werd in buisjes met meerdere kleuren inkt gezet. De bloem kreeg door opname van pigment verschillend gekleurde bladeren. Na meerdere experimenten bleken tulpen het best in staat pigment op te nemen. Dit gaf een esthetisch effect. De nerf van het

**“De kleurstroken
mogen onregelmatig
toegepast worden. Een beetje
zoals de tulpenvelden in
Lisse, als ze bloeien.
Die zien er een beetje als
een lappendeken
uit.”**

bloemblad werd in de gewenste kleur prachtig zichtbaar. Ze bleef deze techniek toepassen. Tijdens haar afstudeerproject plaatste ze achttien tulpenbloemen horizontaal in een soort ziekenhuisbedjes aan een infuus. Hiermee haalde ze de tulp uit de oorspronkelijke context waardoor de perceptie veranderde. De beschouwer zag hoe de nerven van de oorspronkelijk witte tulpenblaadjes langzaam rood werden. Hiermee werd de associatie gewekt met bloed, met tot leven wekken. Maar ook met een focus op het scheppen van een nieuwe schoonheid. Die van een transparant rode nerf van het tulpenblaadje.

Manie

Na haar aanvankelijke fascinatie voor eenvoud van de tulp – “ieder kind kan een tulp tekenen” – stuitte ze door haar onderzoek op de hausse in de Gouden Eeuw rond de Hollandse bloem. Ze liet zich inspireren door het boek van Mike Dash, *Tulipomania: The Story of the World’s Most Coveted Flower and the Extraordinary Passions It Aroused* (1999). “De gekte die in alle lagen van de bevolking ontstond, de koortsigheid. Iedereen wilde erbij horen.” Tulpen werden voor gigantisch hoge prijzen verkocht, zelfs ter waarde van een grachtenpand. Het leidde uiteindelijk tot het werk ‘Tulip Mania’, waarmee ze in 2014 internationaal doorbrak. Ter voorbereiding gebruikte ze de gedroogde en geferfde tulpenblaadjes als ‘palet’. Hiermee componeerde ze een grote hoeveelheid gezichten op een lichtbak. Intuïtief verlegde ze de blaadjes telkens een fractie waardoor de expressie op de gezichten veranderde in ernstig of juist lachende uitdrukking, als bij een stop-motionfilm. Uiteindelijk koos ze de meest interessante exemplaren uit en printte deze op zijde.

Ze exposeerde ‘Tulip Mania’ voor het eerst bij Inside Amsterdam in 2014 en later tijdens de Dutch Design Week.

Tulpenvloer

Het motief van de tulpenblaadjes paste ze weer toe in het ontwerp voor de Flotex-vloer. “Een vloer doet er wel toe,” vindt Hilde. “Maar op een onopvallende manier. Een vloer valt eigenlijk pas op als hij ontbreekt.” Met Forbo heeft ze zeker iets. “Ik heb zelf een Forbo-vloer thuis. Marmoleum. Mooi natuurlijk spul is dat. Het gaat niet zo snel stuk. En het is duurzaam. Er zit lijnzaadolie in. Het is heel anders dan vinyl. Daarbij komt de plastic lucht je zo tegemoet.” Ze herinnert zich dat ze als kind in een gymzaal in de rij stond om gevaccineerd te worden. “Kinderen stonden te huilen. Ik niet. Ik vond spuiten niet eng. Op de grond lag ook Marmoleum. In een warme blauwgrijze tint.” Ze zoekt even op internet. “Kijk, deze

was het.”

Voor Flotex bedacht Hilde een print met elkaar deels overlappende, uitvergrote tulpenblaadjes in een repeterend patroon van verglijdende kleuren. Door de uitvergroting van de tulpenblaadjes in Photoshop treedt een abstrahering op van het motief. “De kleurstroken mogen onregelmatig toegepast worden. Een beetje zoals de tulpenvelden in Lisse, als ze bloeien. Die zien er een beetje als een lappendeken uit. Dus bijvoorbeeld een enkele gele strook, dan weer een dubbele blauwe. Dan weer drie rode.” Haar vloer heeft grote ruimtes nodig. Een hotellobby bijvoorbeeld. Ze zou het helemaal geweldig vinden als haar vloer op Schiphol zou komen te liggen. “Mensen arriveren midden in een tulpenveld. Zonder dat het ze opvalt.” ●

“HET IS NIET ZO
DAT ALS IK
NAAR EEN SCHEDEL
OP EEN
SCHILDERIJ KIJK
DAT IK DAN
METEEN DENK:
HA, VERGANKELIJKHEID,
EEN VANITASSYMBOL.
**IK BEGRIJP
DIE SYMBOLIEK NIET.
NIET DIEP
VAN BINNEN.”**

Nienke Sybrandy — designer

Ontwerper Nienke Sybrandy is ervan overtuigd dat het pad wat je aflegt je maakt wie je bent. Elke stap is relevant. Tegen haar studenten op de kunstacademie zegt ze dan ook altijd dat ze via verschillende vormgevingsdisciplines uiteindelijk zelfstandig ontwerper is geworden. Als kind vertelde ze al verhalen en dat doet ze nog altijd. Ze zijn de drijfveer achter haar werk.

In Nienke's atelier in het Amsterdamse Wilheminaapakhuis, staan potten met bloemen op sterk water. Op de deur prijkt een fotokopie van een bos bloemen. Er liggen stalen op de grond van de vloer met een zeepbeldessin die ze voor Forbo heeft ontworpen. Ook hangen er stalen doorschijnende stof met zeepbellenprints erop. Bloemen en zeepbellen zijn het materiaal waarmee Nienke creëert. Wat hebben ze gemeen?

Nieuw verhaal, nieuwe beeldtaal

Beide motieven en materialen komen voor op schilderijen uit de zestiende en zeventiende eeuw. Die schilderijen vindt Nienke prachtig. “Zo knap geschilderd. Bijzonder hoe die stillevens gecomponeerd werden. Met allerlei bloemen die niet op het zelfde moment bloeiden en die dus ook niet in werkelijkheid met elkaar in één boeket konden voorkomen.” Ze vindt het geweldig dat je die schilderijen gewoon in het Rijksmuseum kunt bekijken. Maar toch. Het is haar tijd niet.

En haar symboliek niet. “Het is niet zo dat als ik naar een schedel op een schilderij kijk dat ik dan meteen denk: ha, vergankelijkheid, een vanitassymbool. Ik begrijp die symboliek niet. Niet diep van binnen. In deze tijd geef je bloemen als iemand jarig is. Om te bedanken of om iets te vieren. Of wanneer er iemand dood gaat. Het verhaal bij een bos bloemen is in onze tijd totaal anders dan in de zeventiende eeuw. Onze tijd vraagt om een eigentijdse reactie.” Nienke wilde een nieuw verhaal vertellen, met een nieuwe beeldtaal die verankerd is in deze tijd maar verwijst naar de traditie van de oude meesters.

Nienke maakte een tijd lang regelmatig bloemstillevens na. Naar aanleiding hiervan bedacht ze later tafeldamast

en servetten met een ingeweven boeket bloemen. “Zo zijn er altijd bloemen op tafel, alleen nu tweedimensionaal, symbolisch voor het feit dat je samen bloeit aan tafel.” Door het proces verliezen bloemen hun kleur, hun wezen. Hun bleekheid vervreemdt en dwingt de beschouwer er op een andere manier naar te kijken. “Een geest in een fles.”

Verwelkte schilderkunst

Met de werken ‘Natura Morte I’ en ‘Natura Morte II’ speelt ze met reproduceerbaarheid. Het eerste werk is een kopie van een zeventiende-eeuws Hollands bloemstillevens, geschilderd door een Chinese schilder. “Eindelijk mijn kans om een olieverf-stillevens te kopen,” dacht

“Het gaat in een ontwerp meestal over de wanden. Maar met de vloer, dus hetgeen je draagt, daar gebeurt over het algemeen weinig mee. Jammer.”

Nienke. Toch klopte er gevoelsmatig iets niet. Feitelijk betekende het de dood van het stilleven en in ieder geval van de uniciteit die in de westerse cultuur alles bepalend is. Ook dit vroeg om een reactie. Terug in Nederland sneed ze de bovenste helft van het stilleven uit en klapte deze naar beneden. Het stilleven, al “verwelkt” door het feit dat het gereproduceerd werd, stierf op deze manier een tweede dood. Nienke liet het uitgeknipte en omgeklapte schilderij in China kopiëren door een Chinese fijnschilder. Voor Chinezen is dit de ultieme kunde. In Nederland gaat het juist om het oorspronkelijke idee. Het nageschilderde werk ‘Natura Morte II’ was te zien op de tentoonstelling ‘Power of Copy’ in het Xuzhou Museum of Art in China. De bezoekers van de tentoonstelling vonden het werk fantastisch! Terwijl niemand Nienke’s motief kende, bleek het schilderij genoeg gelaagdheid te bevatten om zonder voorkennis tot de verbeelding te spreken.

Bellen blazen

Al geruime tijd is Nienke gefascineerd door zeepbellen. Het begon met het ontwerp van een zilveren lepeltje met een gat erin om bellen te blazen tijdens de afwas. Een ludiek idee om herinneringen die je deelt als je samen afwast, luister bij te zetten door bellen te blazen. Tijdens een rondreis in Amerika verzamelde ze zoveel mogelijk bellenblaas. “Je kon er fantastische varianten kopen.” En het enige wat ze ‘s avonds deed op de kampeerplaats, was bellen blazen. Ze verdiepte zich vervolgens in de zeepbel als natuurkundig en scheikundig verschijnsel, maar ook in de historische betekenis van de zeepbel als symbool van de vergankelijkheid van het mense-

lijk leven.

Gewaagde vloer

Ze verwerkte het zeepbelmotief op onder andere theedoeken, plaids en serviesgoed. Het laatste zeepbelontwerp was de vloer voor Forbo. Forbo doet haar denken aan vroeger. Aan de vloer op school. En aan de Marmoleumgeur van de fabriek in Krommenie. “Geen vieze geur hoor, geen stank. Er zit lijnzaad in, hè? Dat is natuurlijk materiaal.” Ze vindt het goed dat Forbo jonge ontwerpers heeft gevraagd om een vloer te bedenken. “Het gaat in een ontwerp meestal over de wanden. Maar met de vloer, dus hetgeen je draagt, daar gebeurt over het algemeen weinig mee. Jammer.” Met de voortschrijdende techniek is er nu veel meer mogelijk. Met een geprinte vloer kunnen bedrijven als Forbo met kleine oplages veilig kiezen

voor gewaagdere dessins. Nienke ontwierp de Flotex-vloer voor haar eenjarige dochter. Door haar liet ze zich het afgelopen jaar inspireren. De naam ‘Starwalk’ verwijst naar de toekomst en naar alle grote en kleine stappen die we in het leven maken. Het onderzoek naar zeepbellen noemde ze ‘Eindige Oneindigheid.’ De zeepbel symboliseert vergankelijkheid en eindigheid. Nu in een vast patroon zijn ze nog steeds vloeiend en luchtig. Maar uitvergroot in een doorlopend dessin, lijken ze een oneindig universum. •

STARWALK
NIENKE SYBRANDY

“OPEENS HOORDE IK DAT IK GRAFISCH ONTWERP KON COMBINEREN MET ILLUSTRATIES, EN ZELF EEN EIGEN AANPAK KON ONTWIKKELEN. **IK WAS VERKOCHT.**”

Rop van Mierlo — designer

Rop van Mierlo is ontwerper en illustrator. Het boek *Wilde Dieren* vormde zijn doorbraak, maar Rop houdt zich bezig met veel verschillende projecten. Teken en schilderen vormen daarin de rode draad. Van scheidslijnen tussen disciplines trekt hij zich niet te veel aan. Reden voor Forbo om Rop uit te nodigen om een eigen Flotex-patroon te ontwerpen.

Het gesprek met Rop van Mierlo vindt plaats in zijn stille bijna contemplatieve studio in de Balistraat in de Amsterdamse Indische buurt. De studio ademt de sfeer van een huiskamer en Rop zet een kopje thee om het Forbo-project toe te lichten en zijn inspiratie uit de doeken te doen.

Rop begon zijn carrière naar eigen zeggen met een valse start. Hij bezocht de Kunstacademie in Rotterdam, maar kwam via zijn toenmalige huisgenoten in contact met de Eindhovense Design Academy. Daar voelde hij zich veel vrijer: “Opeens hoorde ik dat ik grafisch ontwerp kon combineren met illustraties, en zelf een eigen aanpak kon ontwikkelen. Ik was verkocht.”

Voorbij grenzen

Dat vervagen van scheidslijnen trekt Rop wel. “De ene keer word ik kunstenaar, de andere keer ontwerper of illustrator genoemd. Mijn ‘inhoud’ kan op verschillende manieren toegepast worden, vaak door mensen die naar mij toe komen en die de beelden ergens voor willen gebruiken.” Rop maakt

geen opzichzelfstaande werken die je op een sokkel kunt zetten. Zijn illustraties dragen bij aan filmpjes, boeken en andere producten. “Mijn ideeën zijn vrijwel altijd terugg te voeren op tekenen of schilderen”, stelt hij. Mensen die op het grensvlak opereren tussen design en kunst vormen een belangrijke inspiratiebron voor Rop. “Ik heb stage gelopen bij Mike Mills. Hij maakt boekjes en films, en ook prints voor op kleding. Op het moment is hij regisseur van arthouse films, die hij zelf filmt en waar hij zelf de scenario’s voor schrijft.”

Beestenboek

Op het scherm van zijn computer is Rop bezig met een videoclip. Hij werkt vanuit een door hemzelf bedachte animatietechniek. “Eerst schil-

der ik op een vel nat papier, waarop ik een nieuw vel leg. De kleuren lopen door elkaar heen, en als ik dan de vellen één voor één afpel, krijg ik een amorfe mengeling van alle beelden.” Hij gebruikte een vergelijkbare, klassieke nat-in-nat techniek voor zijn boek *Wilde Dieren*, gevuld met kleurrijke, aquarelle afbeeldingen van dieren. Het boek was een enorm succes: tienduizend verkochte exemplaren (in drie talen) en winnaar van een Dutch Design Award in 2011. Voor Rop was de drijfveer achter het boek niet zozeer de dieren, maar de werkmethode. “Ondanks het ‘aai-bare’ in de afbeeldingen, is er een zekere afstand tussen mij als maker en de kijker”, stelt hij. “Dat komt door het oncontroleerbare van mijn techniek. Het uitgangspunt was dat ik zo wei-

**“Ik vond
het heel inspirerend
om iets voor op een
vloer te doen. Hoe
meer je er mee bezig
bent, hoe meer ideeën
je krijgt voor andere
toepassingen.”**

nig mogelijk controle had over het schilderwerk.” Inmiddels is er een tweede Wilde Dieren-boek verschenen: *Some Logic*. “Een titel die je niet noodzakelijk kunt begrijpen maar een boek dat intuïtief wel goed aanvoelt. Met die titel wil ik dat mensen gaan nadenken, gaan zoeken naar iets in het boek dat er eigenlijk niet inzit”, vertelt hij. “De woorden ‘logica’ en ‘dieren’ passen normaliter niet bij elkaar. Juist de combinatie vond ik wel leuk. Dieren gaan immers juist af op hun intuïtie.”

Keuzes

Naast *Wilde Dieren* en ander illustratiewerk, geeft Rop ook workshops in het Stedelijk Museum in Amsterdam. Soms voor volwassenen, meestal voor kinderen. “Zo’n workshop met kinderen is heel leuk omdat ze zo spontaan zijn, ze pikken dingen heel snel op.” Daarnaast is hij druk in de weer met zijn ontwerp voor Forbo. Rop hoorde goede dingen over Forbo via ontwerper Lex Pott die zelf voor dat bedrijf een project deed. Nu mag hij zelf aan de slag. Hij benadrukt dat het een uniek project is: het is de eerste keer dat hij een opdracht op deze schaal doet voor een bedrijf. Meestal werkt hij met brochures, boeken of kledingstukken. Een ontwerp voor een Flotex-patroon is toch een ander verhaal, een ander medium dan hij gewend is. “Ik vond het heel inspirerend om iets voor

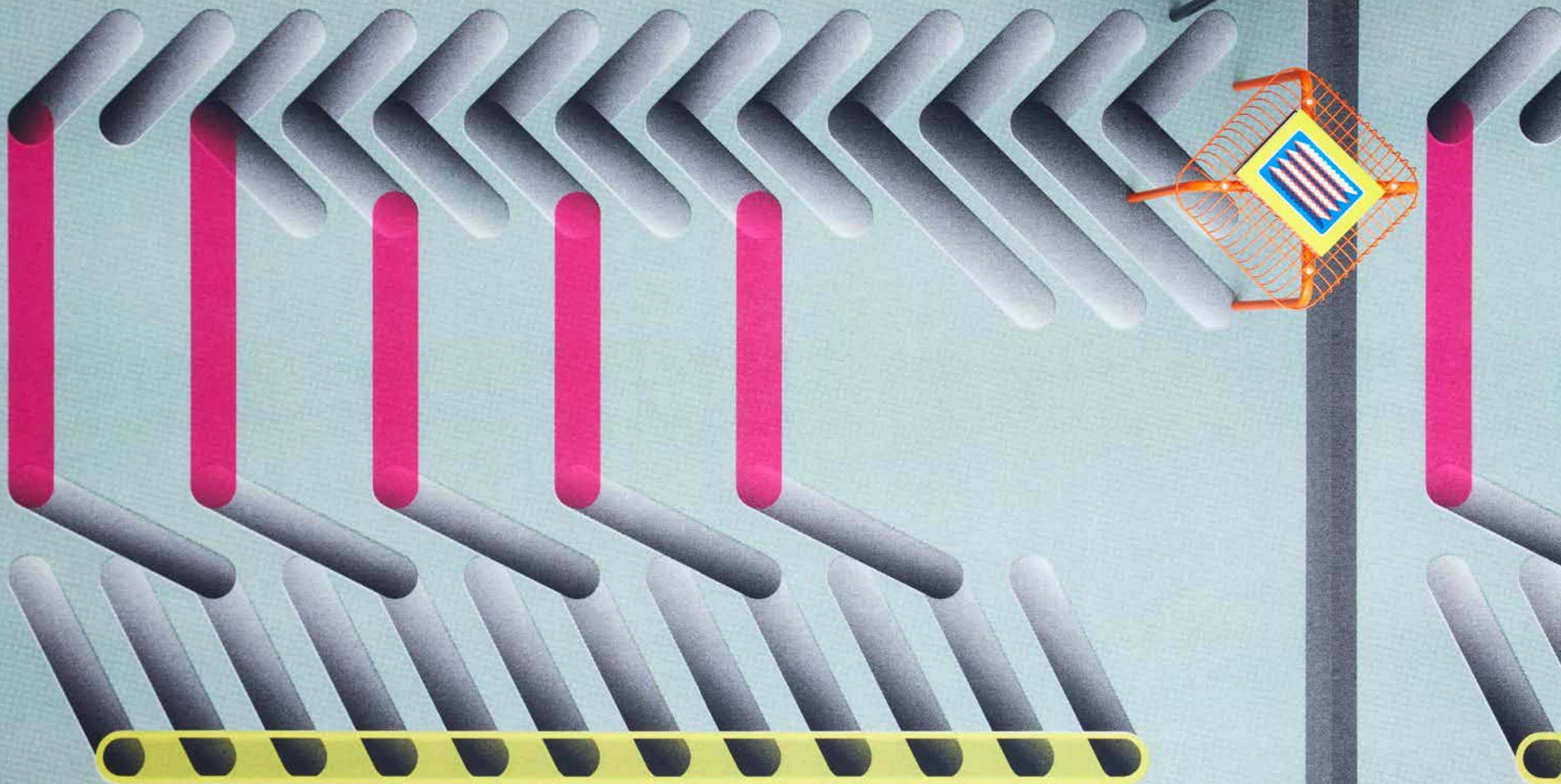
op een vloer te doen, en heb er veel tijd in gestoken. Hoe meer je er mee bezig bent, hoe meer ideeën je krijgt voor andere toepassingen.” Het materiaal was even wennen, maar dat maakte het voor Rop juist spannend. “Flotex is een vloer met hele korte haartjes, waarop iedere afbeelding is te printen die je maar wil. Normaal gesproken ben ik heel lang bezig om het ideale materiaal te vinden waarop ik mijn werk kan reproduceren. Ik zag het dan ook vooral als uitdaging om gevoel in te brengen in het materiaal.” Na enkele maanden werk is Rop er nog steeds niet helemaal uit welk patroon het gaat worden. Hij laat er twee zien. De eerste versie heeft hij be-

werkt omdat hij na het printen “een schildering op een vloer geprint bleef zien.” Ook laat hij de daarna met Photoshop bewerkte variant zien waarbij hij met een extra ontwerp-laag meer afstand tussen hem als maker en de geprinte vloer heeft gecreëerd. “In mijn visie zouden de afbeelding en het materiaal idealiter één moeten worden. Ik kies uiteindelijk welke het gaat worden en ben bijna geneigd om voor de meest commercieel aantrekkelijke variant te kiezen.” ●

**WELCOME
TO JUPITER**
ROP VAN MIERLO

"VAAK WORDT EEN
VLOER NEUTRAAL
INGEVULD.
DAT IS PRAKTISCH.
JE KUNT DE RUIMTE
DAN VULLEN MET
MEUBELS, DINGEN
AAN DE MUUR,
ETCETERA.
**MAAR BENADER
JE DE VLOER ALS
EEN AUTONOOM
GEGEVEN (...)
DAN VUL JE DAAR
DE HELE
RUIMTE MEE."**

Sigrid Calon — beeldend kunstenaar

Sigrid Calon heeft een eigen beeldtaal ontwikkeld die je meteen herkent. Het begon allemaal met een borduurpatroon. Ze zag dat het potentie had, maar zocht naar de juiste techniek. Toen ze die eenmaal gevonden had dankzij de nieuwe ontwikkelingen in de risografie (de state-of-the-art stencilmachinerie) ging het snel. Vele van haar toepassingen kregen wereldwijd weerklink.

Sigrids atelier bevindt zich in een voormalige school ten noorden van de spoorlijn in Tilburg. De lange kapstok hangt nog op de gang. Haar lokaal is groot en hoog, het meubilair functioneel. En op de grond, jawel, Marmoleum - een favoriete vloerbedekking voor scholen.

Zoektocht

Sigrid studeerde textiel op de Academie voor Beeldende Vorming in Tilburg. Ze wilde graag werken en ervaring opdoen en ging meteen aan de slag via verschillende freelancebanen in het bedrijfsleven. Een aantal jaar werkte dat goed, maar een diepere creatieve ontwikkeling ontbrak wat voor de nodige frustratie zorgde. Toen ze het roer had omgegooid om voor zichzelf te beginnen werd ze zwanger en sukkelde ze een paar jaar met haar lijf. Pas in 2005, tien jaar na de Academie, begon ze weer met de zoektocht naar haar 'autonome

ik', nu voelt ze zich autonoom kunstenaar.

Boek

Sigrid: "Ik besloot alleen dingen te doen die interessant waren, die me verder brachten. Er kwam een prijsvraag op mijn pad van 'De Brabantse Spelen'. Ik maakte, samen met de (verstandelijk beperkte) dames van de Vincentiusvereniging een XL-borduurwerk in een container. Ik was vanaf het begin gefascineerd door de beeldtaal die daaruit ontstond en de mogelijkheden die ik erin zag. Ik won de publieksprijs. Ik zit op de goede weg, dacht ik. Hiermee moet ik door."

Na een artist-in-residence-verblijf in Eindhoven werd het borduren grafisch. Ze ging testen maken met de

etspers, plaatjes laseren, zag dat het potentie had, maar zocht naar de juiste techniek. Op gegeven moment kwam ze terecht bij het Charles Nyples Lab in Maastricht. Het hoofd van het lab, Jo Frenken, had het grafisch lab opengesteld voor buitenstaanders.

Drie weken lang voerde ze alleen maar testen uit. Op een minimaal raster ging ze volgens de principes van het borduursteken lijnen tussen punten trekken. Acht kleuren had ze geselecteerd. In de zomer van 2012 maakte ze een reeks ontwerpen, en daarna huurde ze een machine in Frenkens lab om een boek te drukken. Dat boek kreeg de titel To the extend of / \ | & -.

“Als tiener had ik een vriendinnetje waarvan de ouders in hun huis zwart Marmoleum hadden. Daar was ik van onder de indruk: een supermodern, strak interieur.”

Acht kleuren

Sigrid had een heel onderzoek gedaan naar vorm en kleur binnen dit raster. Met de acht kleuren kon ze 28 combinaties maken. “Ik dacht: het is gelukt! Dit is wat ik wilde.” Ze ‘drukte’ 420 boeken, met 120 verschillende composities. Er was een uitleg van de spelregels, maar verder geen tekst. Maar toen moest het boek ook nog aan de man gebracht worden. Via een oproep op Facebook kwam ze bij de designbeurs Salone del Mobile in Milaan. “We leggen het wel op een tafeltje”, zeiden ze. Beter is om zelf er bij te zijn, dacht Sigrid. De reacties waren overweldigend. Mensen bleken weg te zijn van haar speciale beeldtaal. Het balletje ging rollen. Ze verbaast zich er nog steeds over. Bestellingen tot aan Canada en Israël aan toe. Ze ging naar de kunstboekbeurzen van Basel, Londen en Berlijn. Shannon McCain, de curator van Printed Matter uit New York, vroeg haar naar New York Art Book Fair te komen, en als dat niet lukte, toch wel naar de L.A. Art Book Fair. Dat laatste deed ze. Ze had vijftien boeken bewaard en die waren in twee dagen weg. Naast de boeken verkocht ze ook een aantal prints, genummerd en gesigneerd, in een oplage van vijftig. Diverse bibliotheken kochten het boek, Museum Boymans Van Beuningen kocht een doos met haar werken.

Vloer als autonoom gegeven

En dan is er de spin-off. De zonnebrillen op haar werktafeltje, een opdracht van een Italiaanse firma, zijn daar een voorbeeld van. Ze deed ook het ontwerp van twee Swatchhorloges, met achter de wijzers een roterend plaatje dat er telkens anders uitziet. En verder zijn er galleries, weverijen en fabrieken van Calabrië tot aan Japan die met haar willen samenwerken.

Ze vindt het interessant maar let er vooral op of ze bij een mogelijk project haar autonome kwaliteit kan behouden. Vanuit deze houding heeft ze ook op het verzoek van Forbo gereageerd. Wat haar vooral trekt was hoe je anders met een vloer kunt omgaan. “Vaak wordt een vloer neutraal ingevuld. Dat is praktisch. Je kunt de ruimte dan vullen met meubels, dingen aan de muur, etcetera. Maar benader je de vloer als een autonoom gegeven, zoals ik bijvoorbeeld deed in het project Stormlicht in kunstcentrum Willem III in Vlissingen, dan vul je daar de hele ruimte mee. Dan kun je de ruimte meer de ruimte laten, de leegte omarmen.”

Compositie

Uitgaande van haar visuele beeldtaal kijkt ze vooral naar de compositie van een tapijt in plaats van naar het patroon alleen. Met een tapijttegel kun je verschillende mogelijkheden herhalen. Ze laat het me zien op het computerscherm. De ene keer omgedraaid, de andere keer verspringend. Het geeft een zeer gevarieerd resultaat. Bij de naam Forbo en Marmoleum komen meteen de herinneringen bij haar op. “Ik ben geboren in 1969. In de jaren zeventig was de zitkuil populair. Die hadden wij ook, in een nieuwbouwwijk in Eindhoven, bekleed met paars Marmoleum. Daar heb ik veel in gespeeld. Als tiener had ik een vriendinnetje waarvan de ouders in hun huis zwart Marmoleum hadden. Daar was ik van onder de indruk: een supermodern, strak interieur.” Haar Flotex-ontwerp voor Forbo heeft ze in vier kleurstellingen uitgevoerd. Ze heeft – zoals ze altijd doet – de grenzen opgezocht. De mensen kunnen het zelf thuis bekijken op hun scherm. ●

COMPOSITION
WITH PINK LINES
SIGRID CALON

“HET KOMT DICHT
BIJ TEXTIEL,
MAAR IK KENDE
HET MATERIAAL
NOG NIET.
IK ZIE DAT ALS
EEN UITDAGING.
**HET IS EEN
MATERIAAL
MET VEEL
MOGELIJKHEDEN.”**

Mae Engelgeer — textiel designer

Vergeten weeftechnieken en ambachtelijk werk, daar houdt Mae Engelgeer van. Mae is een rijzende ster in de textielwereld. In 2013 richtte ze haar eigen studio op, waar ze dekens, theedoeken, beddengoed, tapijten en ander textiel ontwerpt. Geïnspireerd door haar eigen leefomgeving, maar ook

Japanse ontwerpen en architectuur. Voor Forbo leidde dat tot een stoer, minimalistisch ontwerp.

Mae werkt in een zonovergoten studio aan het Zeeburgerpad in Amsterdam. Vanwege de akoestiek (betonnen vloer) gaan we buiten aan het water zitten. Tot enkele jaren geleden was Mae vooral actief als freelancer in the modewereld. Na het afronden van een masteropleiding Textielontwerp aan het Sandberg Instituut in Amsterdam en het krijgen van een kindje, besloot ze de knoop door te hakken. “Ik wilde mijn eigen ding doen, vanuit een eigen gevoel creëren. Dat is nog steeds de drijfveer.” Mae begon een eigen studio en zette een eigen reeks aan textielproducten op. Nooit helemaal gericht op het maken van een carrière, lijkt ze het nu helemaal te gaan maken.

Samen sterk

In die beginjaren presenteerde Mae haar werk samen met een groep bevriende ontwerpers op de Salone del Mobile in

Milaan, de belangrijkste beurs op gebied van design. Inmiddels heeft ze er twee soloshows gehad, maar de kracht van samenwerking is ze niet vergeten. “Je helpt elkaar als ontwerpers. Ik voelde meer onderlinge concurrentie in de modewereld. Wellicht komt het omdat men in de designwereld erg ruimdenkend is, en elkaar meer kan waarderen om de producten die gemaakt worden. Ontwerpers hebben veel contact met elkaar en respect voor elkaars werk.” Dat is niet het enige verschil met de modewereld. Mae merkt dat haar werk minder aan seizoenen en trends onderhevig is. “Niet elk jaar een nieuwe dekencollectie die de oude vervangt. Als je een goed designproduct maakt,

is het minder aan tijd onderhevig.” Mae gaat niet op zoek naar trends, ze incorporeert ze liever op ongedwongen wijze in haar werk. “Natuurlijk zijn er wel trends ten aanzien van kleur, bijvoorbeeld. Maar producten lopen gelukkig langer door dan in de mode, waar het ook veel moeilijker is om je merk gesteld te krijgen.”

Veelzijdig materiaal

Mae ontwierp onder andere een eigen handdoekenlijn en tekende voor het ontwerp van een beddengoedcollectie voor Auping. Daarnaast werkt ze aan kleden, meubelstoffering en opdrachten voor custom-made textiel. Ondanks dat haar studio groeiende is, houdt Mae graag de controle op

“Voor mijn gevoel blijf ik gewoon ontwerper, maar toch is het best gek dat je naam opeens een merk wordt.”

alle aspecten van het proces. “Voor mijn gevoel blijf ik gewoon ontwerper, maar toch is het best gek dat je naam opeens een merk wordt. Daarbij benadruk ik dat het in Nederland gemaakt, geweven, geproduceerd en ontworpen is. Eigenlijk doe ik dat nog te weinig, maar het is wel belangrijk om dat steeds meer te vertellen. Het staat ook voor de exclusiviteit van mijn producten.”

Toen Forbo haar vroeg om een vloer te ontwerpen, hoefde Mae daar niet lang over na te denken. “Ik word meteen enthousiast van een project als het past in mijn ontwikkeling. Tapijten en vloeren zijn een hele nieuwe wereld voor mij.” Allereerst wilde ze het materiaal – Flotex – zien en voelen. Het viel haar meteen op dat Flotex erg zacht aanvoelde. “Het komt dicht bij textiel, maar ik kende het materiaal nog niet. Marmoleum was ook leuk geweest om te doen, maar dit was een uitdaging. Het is materiaal met veel mogelijkheden.”

Stoer en zacht

De inspiratie voor haar Flotex-ontwerp komt van ver, het resultaat van een bezoek aan Japan. Ze liet zich daar inspireren door de details, het kleurgebruik, de materialen en de minimalistische insteek. Het vormde de basis voor haar meest recente soloshow in Milaan. Maar naast Japan kan Mae nog wel meer invloeden noemen. Architectuur bijvoorbeeld. En verder vind ze het inspirerend om te zien hoe andere ontwerpers blijven door ontwikkelen en met bijzondere materialen werken. Toch blijft inspiratie voor haar vooral een gevoelsmatige kwestie. “Ik pik dingen veel meer op in het dagelijkse leven; een detail dat ik opmerk en dat vervolgens ‘klopt’ met hetgeen waarmee ik bezig ben.”

Haar Flotex-ontwerp borduurt voort op al die inspiratiebronnen. “Ik begin altijd met schetsen, en zet dat in de computer. Om een 3D-effect te bereiken, zijn de lijnen in mijn ontwerp opgebouwd uit drie kleuren. Het zijn ingrediënten die ik veel gebruik, vooral de kleur roze.” Mae geeft haar ontwerpen vaak een naam zonder letterlijke betekenis, die desondanks toch een bepaald gevoel uitdrukt. Haar Flotex-ontwerp doopte ze ‘Still’: “sophisticated, stoer, grafisch, maar ook met een zekere zachtheid”.

Groei in eigen handen

Mae is heel bewust bezig met haar verdere ontwikkeling en de groei van haar studio. Ze heeft er veel contact over met collega’s en besteedt veel aandacht aan sociale media, die ze voornamelijk zelf blijft doen: “Ik zie iets en maak een foto, die

dan snel gedeeld kan worden. Door het zelf te blijven doen, blijft het puur en eigen, is het mijn inspiratie.” Ze doet niets meer waar haar naam niet aan verbonden is en accepteert vooral aansprekende opdrachten: “Met nieuwe bedrijven of opdrachten kan ik snel schakelen. Zoals het restaurant van Sergio Herman in Cadzand, waarvoor we panelen aan het weven zijn.” Ze is heel enthousiast over de samenwerking met Forbo omdat haar ontwerpen voor Flotex zo goed passen bij haar eigen lijn van ontwikkeling. “Ik zal het dan ook promoten waar mogelijk, het voelt eigen.” •

STILL
MAE ENGELGEER

WAT IS FLOTEX?

FLOTEX IS EEN **HIGHTECH** PRODUCT DAT DE **WARMTE** VAN TEXTIEL COMBINEERT MET DE **DUURZAAMHEID** VAN EEN HARDE VLOER. EEN AANGENAME EN PRAKTISCHE VLOER VOOR HEEL VEEL TOEPASSINGEN.

EEN KEUZE, GEEN COMPROMIS

Duurzaam comfort

De kracht en de duurzaamheid van Flotex zijn het resultaat zijn van bijna 80 miljoen 6,6 polyamide vezels per vierkante meter. Ervaar rust door de zachte, veerkrachtige rug die de basis vormt van Flotex.

Frisse zuiverheid

De nylon vezels absorberen niet alleen het geluid en geven een prettig gevoel van comfort, ze sluiten ook (fijn)stof en allergenen in die anders blijven zweven in de lucht. Door de bijzondere constructie is Flotex beschermd tegen schimmel en nare luchtjes. Flotex blijft mooi en ziet er, na een goede reiniging, weer als nieuw uit.

Wasbare kleuren

Stofzuigen verwijdert vuil en het tussen de vezels gevangen (fijn)stof. Een eenvoudige schoonmaakbeurt herstelt Flotex en laat het er weer als nieuw uitzien. Kleuren en dessins blijven zo levendig als op de eerste dag.

Stille veiligheid

Flotex geeft goede geluidsabsorptie (klasse A) en contactgeluidreductie (>20dB), hetgeen rust en stilte in een kamer en gebouw mogelijk maakt. Daarnaast biedt Flotex veiligheid door een zeer hoge slipvastheid (R13).

DE VOORDELEN VAN FLOTEX

We besteden het merendeel van onze tijd binnenshuis. Dan is het fijn te weten dat Flotex het ‘Seal of Approval’ van de British Allergy Foundation heeft: comfortabel én goed voor de luchtwegen.

HOE ZIT HET MET DE DUURZAAM- HEID?

Levenscyclusanalyse

Forbo gelooft dat wij alleen duidelijk kunnen maken hoe waardevol onze producten en processen zijn door open, eerlijk en transparant te communiceren over ons duurzame gedrag. De levenscyclusanalyse (LCA) is een onafhankelijke methode die we gebruiken om voor elk product gedurende de gehele levensduur de impact op het milieu te meten. De milieuproductverklaring (Environmental Product Declaration, EPD) is gebaseerd op een LCA en wordt door een onafhankelijke derde partij gecertificeerd en gepubliceerd in een eenvoudige en eenduidige rapportage. Onze EPD's zijn te vinden op de Forbo website.

Doordachte constructie

Forbo's productiefaciliteiten voor Flotex in Groot-Brittannië en Frankrijk staan garant voor een hoge kwaliteit, een productie met 100% groene stroom en minimale afvalstromen, die allemaal worden hergebruikt in het product.

Flotex is opgebouwd rond een constructie die een hoge dimensionele stabiliteit en een hoge productkwaliteit garanderen. Verspilling en afval komt tijdens de productie niet voor.

Flotex is gemaakt met polyamide 6.6 vezels. Alle verven en inktten die gebruikt worden zijn op waterbasis. En er vinden geen extra chemische processen plaats. Het fixeren van de kleuren gebeurt op basis van een hoge temperatuurstoombehandeling. Diverse afvalstromen van andere Forboproductielocaties worden in de rug van Flotex verwerkt. Zowel banenmateriaal als tegels bevatten tot 67% hergebruikt en gerecycled materiaal.

Extreme prestaties

Het echte voordeel van Flotex is het leveren van extreme prestaties. Bijvoorbeeld een levensduur die de levensduur van een normale textiele vloerbedekking overtreft met een factor van zes. Schoonmaak kan plaatsvinden met gebruik van overwegend water en in hardnekkige gevallen een klein beetje huishoudelijke zeep.

Aan het einde van de levensduur kan Flotex worden teruggenomen en worden gerecycled in nieuw te produceren Flotex-producten.

FLOTEX
MAAKT SCHOON
ALS EEN **VLAKKE
VLOER**

EN HET
VOELT ALS
TAPIJT

FLOTEX IN UW INTERIEUR

Via de vakhandel kan Flotex worden besteld, of u kunt contact opnemen met Forbo voor advies. Wij adviseren uw graag over de mogelijkheden met Flotex Dutch Design en de andere Flotex collecties.

Maatvoering

Alle Flotex-collecties zijn verkrijgbaar in banenmateriaal, maar een groot aantal collecties is ook – voor meer flexibiliteit – in tegels en in planken verkrijgbaar. Dit is niet alleen praktisch, maar geeft ook veel installatiemogelijkheden, zoals dambordgewijs of kamerbreed. Op de volgende pagina's een indruk van de Flotex Planks collectie.

De digitale wereld van Flotex Vision

Met Flotex Vision heeft u een ongekennde collectie van digitaal geprinte ontwerpen tot uw beschikking. Door de bijna tachtig miljoen vezels per vierkante meter biedt Flotex een oppervlak met een unieke dichtheid; de ideale ondergrond om te bedrukken. Daardoor kunnen alle mogelijke dessins en levensechte visuals worden afgedrukt in hoge resoluties. Alle gewenste kleurschakeringen, kleurtonen en kleurtinten kunnen worden bereikt.

De Flotex Van Gogh collectie is een voorbeeld van wat er mogelijk is met Vision, u vindt deze collectie vanaf pagina 62. Ontdek de meer dan zeshonderd mogelijkheden voor uw vloer op **www.flotexvision.com**.

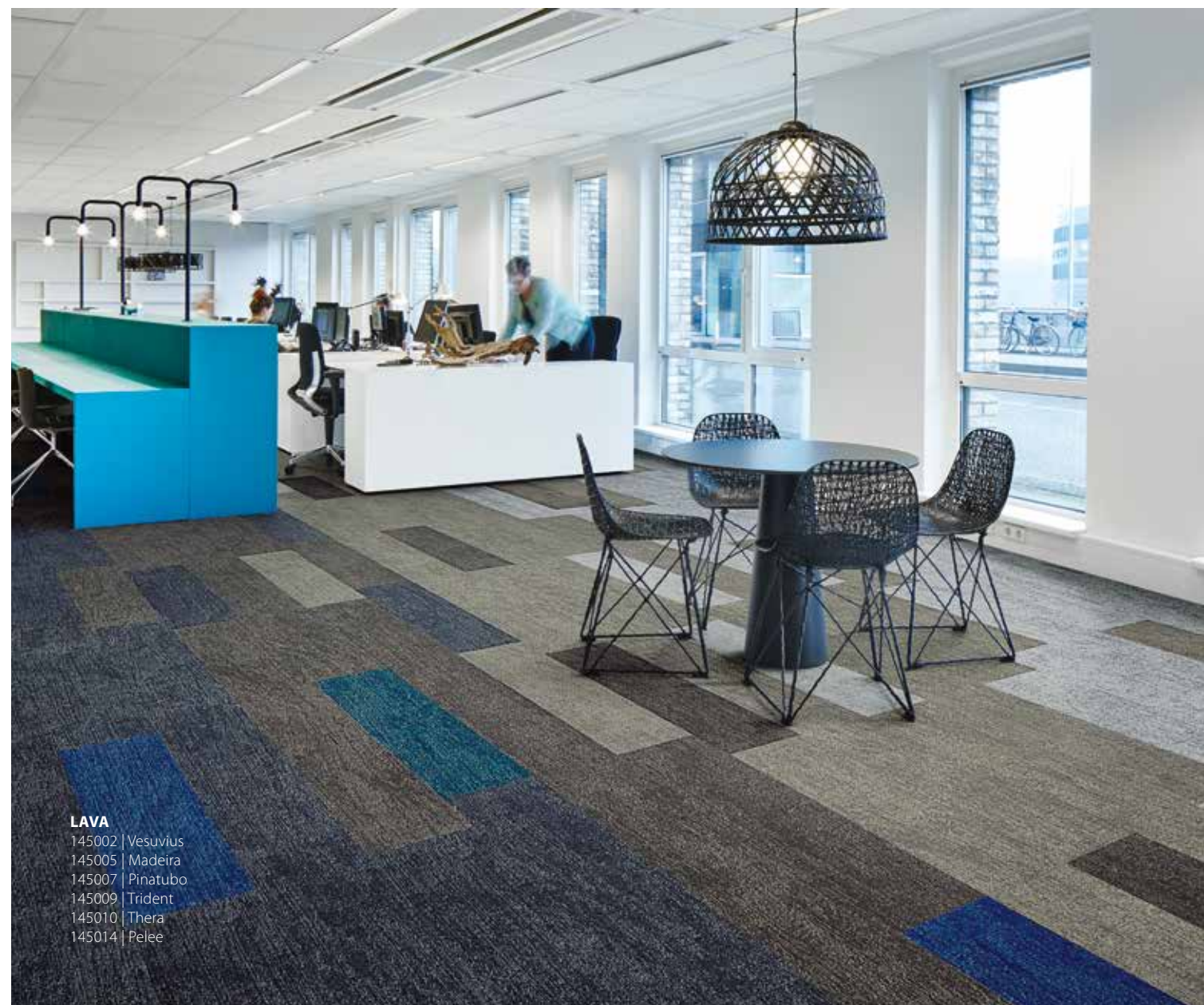
Flotex meets Tibor

Tibor Reich was één van de meest aansprekende textielontwerpers in de jaren '70. Flotex is de perfecte basis voor zijn dynamisch grafische ontwerpen. Vanaf pagina 74 een voorproefje.

BOX CROSS
133002 | pearl
133007 | granite
133011 | anthracite

FLOTEX PLANKS

Stijvol met blijvende prestaties

LAVA

145002 | Vesuvius
145005 | Madeira
145007 | Pinatubo
145009 | Trident
145010 | Thera
145014 | Pelee

Modulariteit is een belangrijke trend in vloeren. Met trots tonen we u een kleine selectie van mogelijkheden met de nieuwe Flotex Planks-collectie, van uitdagend en energiek tot rustig en subtiel. De zes moderne dessins sluiten perfect aan op de vraag naar lichte kleuren en combinatiemogelijkheden.

Alle collecties en legmogelijkheden zijn te vinden op onze website, www.forbo-flooring.nl.

FLOTEX INSPIRED BY VAN GOGH

De Van Gogh-collectie laat zien wat er mogelijk is met Flotex Vision. Forbo is trots op de samenwerking met het Van Gogh Museum en het Kröller-Müller Museum. In totaal ontwierp Forbo's Design Studio zes Van Gogh-vloeren waarbij ze details gebruikte van schilderijen als Amandelbloesem, Postbezorger en Caféterras bij Nacht. De printtechniek is zo fijn dat zelfs de kwaststreken van de schilder goed te zien zijn. Natuurlijk is het ook mogelijk een ander kunstwerk of ontwerp naar keuze aanleveren voor uw eigen Flotex-vloer.

Amandelbloesem

Van Gogh schilderde dit sprankelende stilleven van de amandelbloesem tegen een helderblauwe lucht voor zijn pasgeboren neefje Vincent Willem. Als symbool voor het jonge leven koos Van Gogh de takken van de amandelboom, een vroegbloeiende boomsoort, die al in februari de lente aankondigt. Voor het onderwerp, de scherpe omlijningen en de plaatsing van de boom in het beeldvlak liet hij zich inspireren door de Japanse prentkunst. De witte bloesemknoppen op het schilderij waren oorspronkelijk meer roze. Delen van takjes met bloesem zijn samengevoegd tot een patroon dat de basis vormt voor de vloerbedekking.

Grasgrond

In Parijs ziet Vincent voor het eerste het werk van impressionisten. Hij beseft dat zijn palet donker en ouderwets is en gaat experimenteren met lichtere kleuren en nieuwe schilder technieken. Dit is te zien op dit doek en schildert het gras met veel detail en verfijning in een licht en kleurrijk palet. Het doek waarop hij dit schildert heeft hij eerder gebruik om een vrouwenhoofd te met een kapje te schilderen. Dat blijkt uit röntgenanalyses. Het laat daarmee de snelle ontwikkeling zien die hij als schilder doormaakt. Die stijlverandering wordt belichaamd met dit schilderij. Dat was voor onze designers een belangrijke reden dit schilderij te kiezen voor het vloerdessin.

Zonnebloemen

Van Gogh schilderde hier geen verse bloemen in een vaas of pot, geen entourage en geen achtergrond; alleen een paar afgesneden, uitgebloeide zonnebloemen. De bloemen zijn op ware grootte geschilderd en vullen het hele doek. In dit schilderij bereikt hij wat hij zoekt: warme en koele kleuren in contrasterende tonen. De combinatie daarvan met de wervelende penseelstreken die alle richtingen opgaan, maar ook de ondefinieerbare ruimte waarin de zonnebloemen zich bevinden, maken dit schilderij tot een hoogtepunt uit zijn Parijse periode. De zonnebloemen zijn de basis voor het vloerdesin en vormen een warme kleurcombinatie.

Postbezorger

Joseph Roulin werkt als post-beambte op het station van Arles. Van Gogh komt daar vaak om schilderijen op te sturen naar zijn broer Theo in Nederland en ze raken innig bevriend. Tussen augustus 1888 en april 1889 schildert Van Gogh achtereenvolgens zes portretten van Joseph, waarvan drie met bloemen op de achtergrond. Op dit kleurrijke schilderij kiest hij voor zomerse bloemen. De klaprozen, korenbloemen, margrietten en roosjes zijn vrij precies geschilderd, in tegenstelling tot Josephs gezicht en volle baard met de gestileerde krullen. De precies geschilderde klaprozen, korenbloemen, margrietten en roosjes zijn de basis voor dit vloerontwerp.

Slaapliedje
(La Berceuse)

Van Gogh schilderde Augustine Roulin, de echtgenote van Joseph Roulin, in vette, overdreven kleuren tegen een levendige achtergrond; het touw in haar handen is verbonden met de wieg waardoor ze die kan laten schommelen. "La Berceuse," betekent zowel "slaapliedje" als "zij die de wieg schommelt." Hij heeft haar verschillende malen geschilderd in een andere setting. Van dit schilderij heeft hij vijf versies geschilderd. Wij kozen de achtergrond, het behang van het schilderij zoals die in het Kröller-Müller Museum te bewonderen is.

Caféterrass bij nacht

Van Gogh wil al een tijd lang een nachtschilderij maken. En dan niet één op de conventionele manier, in zwarte en grijze tonen, maar juist met een veelheid van kleuren. Al net zo onconventioneel is dat hij dit door een gaslantaarn verlichte caféterrass in Arles ter plekke en in het donker schildert, omdat kleuren zich overdag anders voordoen dan 's nachts. Aan zijn zus Wil schrijft hij: 'Ik heb er enorm plezier in 's nachts ter plekke te schilderen.' Dat hij goed kijkt, blijkt ook uit later sterrenkundig onderzoek. Hij heeft de sterrenconstellatie precies geschilderd zoals die er in de nacht van 16 of 17 september 1888 uitzag. De sterren spelen in onze vloerbedekking de hoofdrol.

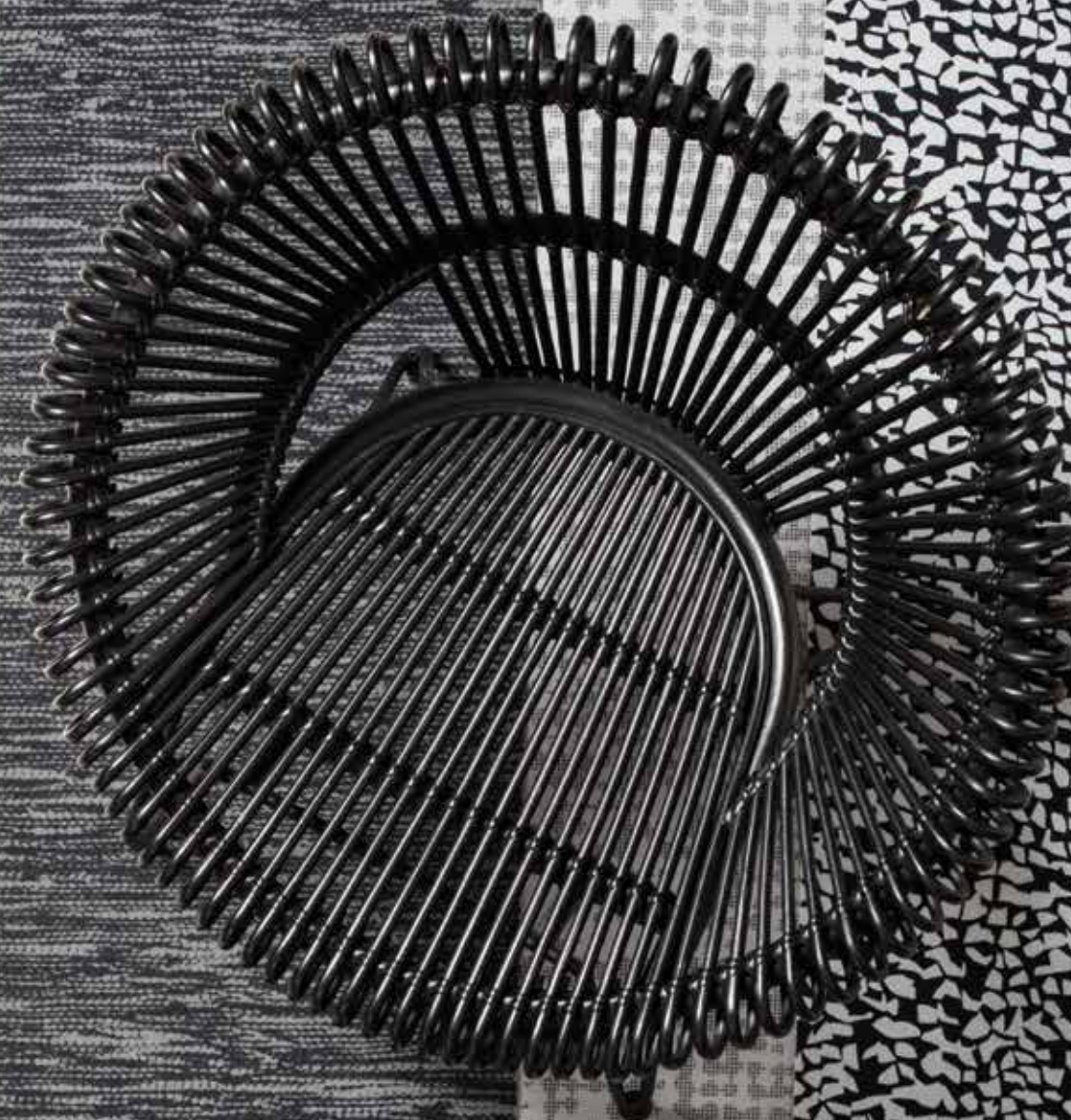
FLOTEX MEETS TIBOR

Foto Tibor Reich archive

De opleving van het zogeheten mid-century design heeft niet alleen een grote invloed op het hedendaagse uiterlijk van gebouwen in alle sectoren, maar is ook een grote inspiratiebron voor interieurontwerpers en architecten. Er is hernieuwde belangstelling voor het werk van vroege pioniers. Zoals naar dat van Tibor Reich, een Hongaarse ontwerper die in Groot-Brittannië een ware designrevolutie ontketende.

Tijdens de tweede helft van de twintigste eeuw introduceerde Reich innovatieve oppervlaktepatroonontwerpen en ontwierp hij vele 'cutting edge' designtechnieken die vandaag de dag nog steeds gebruikt worden. Zijn passie voor textuur en vernieuwende technieken zijn relevant voor iedereen die vandaag de dag met interieurontwerp of architectuur werkt.

Met die reden kozen we voor een Flotex Tibor collectie. Deze kleuren en ontwerpen zijn te vinden op www.forbo-flooring.nl/tiborreich. Op de volgende pagina's een impressie.

I CAN LIVE ON
COLOUR.
TO ME COLOUR
IS **ENERGY.**

Foto Tibor Reich archive

Tibor Reich — designer

De Hongaarse emigrant Tibor Reich (1916-1996) was één van de meest prominente figuren in de Britse naoorlogse textielindustrie. Een begaafd kunstenaar en dynamisch ondernemer, hij verhuisde in 1937 naar het Verenigd Koninkrijk om te studeren aan de Universiteit van Leeds. Tibor Ltd, het bedrijf dat hij in 1946 oprichtte, werd een toonaangevend merk in de '50 en '60-er jaren. Textuur was zijn handelskenmerk in zijn textielontwerpen. Naast zijn beroemde Deep Texture wevingen, produceerde hij gezeefdrukte gordijnstoffen, bekend als Texture Prints. Veel van de door Forbo gebruikte ontwerpen maken deel uit van de baanbrekende Fotexur collectie, die in 1957 gelanceerd werd. 'Fo' verwijst naar fotografie, terwijl 'Texur' refereert aan textuur, beide wezenlijke aspecten van zijn ontwerpen. Close-up foto's van organische materialen, zoals stro en schors, waren het uitgangspunt voor Tibor's intrigerende Fotexur patronen. Als enthousiast fotograaf, liet hij zich inspireren door de natuur om zich heen. Zijn oog

werd getrokken naar reliëf, patronen en tonale contrasten op ongewone plaatsen, zoals de scheuren in een opgedroogde rivierbedding. Tibor fotografeerde zijn eigen weefsels en gebruikte deze beelden in zijn ontwerpen. Het proces begon met schermafdrucken van zijn foto's op papier, daarna isoleerde hij delen van het beeld en sneed deze in vierkanten of stroken. Patronen werden gemaakt door het draaien en herschikken van deze herhaalde motieven in verschillende formaties tot energie-

ke en ritmische composities. Tibor's gedurfde keuze van kleuren waren de laatste toevoeging. Gedrukt in deze levendige kleuren op Forbo Flotex bieden zijn in het oog springende ontwerpen een tijdloze uitstraling, inclusief een klein vleugje vintage.

Video

Bekijk het verhaal van Tibor & Forbo hier: <http://bit.ly/2dYnvFV>

FLOTEX MEETS TIBOR

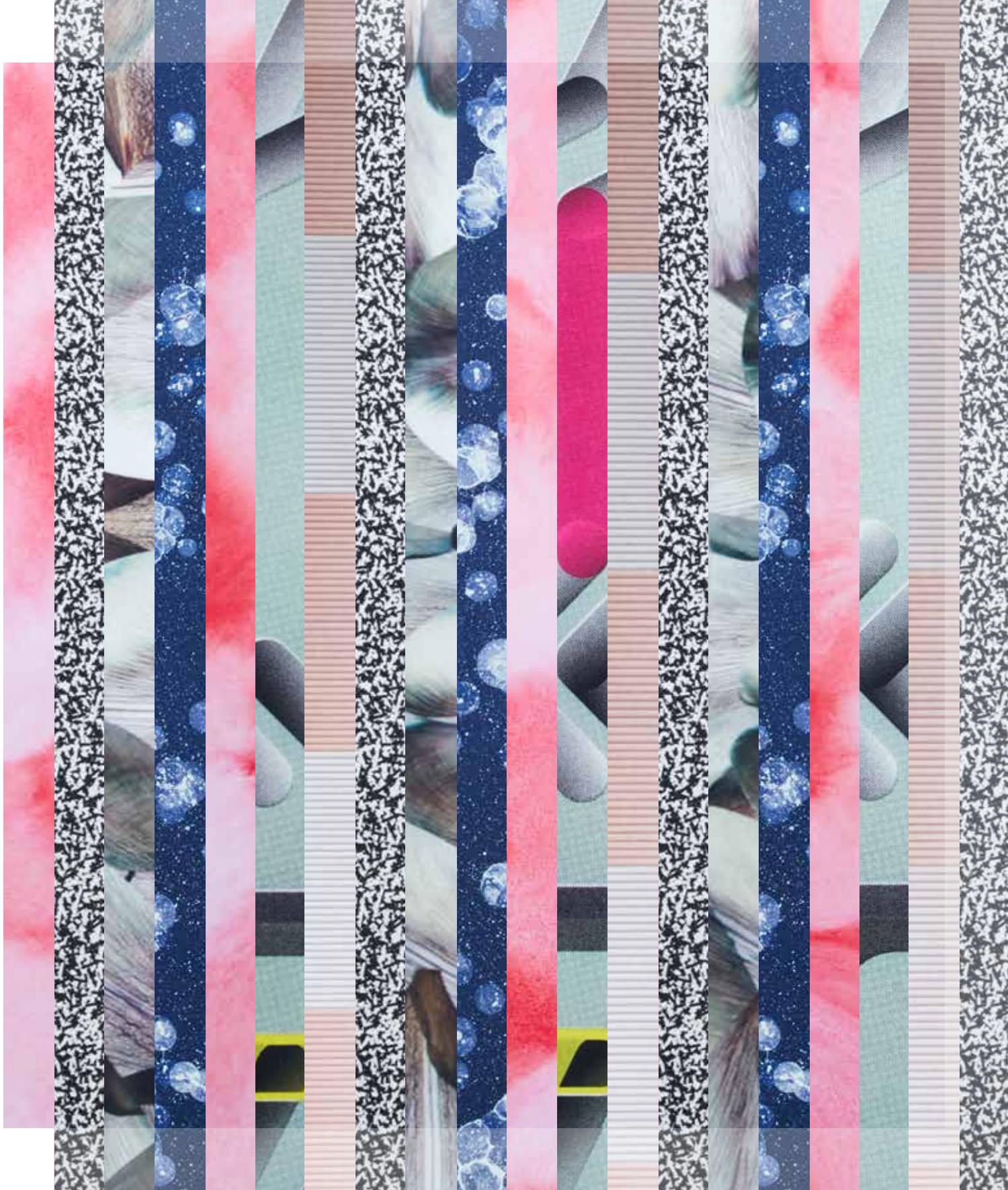
De collectie

Er zijn 8 dessins; Onyx, Tweedy, Ziggurat, Quartz, Arbor, Tesselo, Mosaic en Atomic. Het complete overzicht is te vinden op www.forbo-flooring.nl/tiborreich.

Colofon

Dit **Flotex magazine** is een uitgave van Forbo Flooring B.V. / 2016 **Concept** Designyard
Hoofdredactie Mariska Joustra **Redactie** Debby Beukelman, Menno Heling, Walter van Teeffelen, Piet Looijen **Fotografie** René Mesman, eigen beelden Forbo en Tibor Reich
archief **Styling** Flotex **Dutch Design & Van Gogh** Thomas Eurlings **Vormgeving en productie** Designyard i.s.m. KAZEZE design **Lithografie & Druk** Zalsman Groningen
Let op digitale afbeeldingen en drukwerk kunnen afwijken van het werkelijke product.
Vraag daarom altijd een kleurenstaal aan om de daadwerkelijke kleur te beoordelen.
Forbo Flooring Systems is onderdeel van de Forbo Groep, wereldleider in vloer-, lijm-, en transportsystemen, en biedt een compleet assortiment vloerbedekkingen voor zowel de projectenmarkt als consumententoepassingen. **Contact** www.forbo-flooring.nl, contact@forbo.com.

187742/102016

FLOORING SYSTEMS

Forbo Flooring BV

Postbus 13
1560 AA Krommenie
Tel: (075) 647 7880
Fax: (075) 628 3771
contact@forbo.com
www.forbo-flooring.nl